

HOOFDSTUK 1

Ginny staaarde naar het gezicht dat haar meer dan levensgroot vanaf het computerscherm aankeek. Lachend, zorgeloos. Alsof ze elk moment haar hoofd achterover kon gooien in een schaterlach met haar mond wijd open. Háár gezicht. Haar eigen gezicht. Niet echt natuurlijk, maar ook weer wel. Zo had zij er ook uitgezien, twintig jaar geleden. Een leven lang geleden. Ze had het nog nooit zo duidelijk gezien. Ze kreeg wel vaker te horen dat haar dochter op haar leek, en soms ving ze daar zelf ook een glimp van op. Een oogopslag die ze herkende, een trekje om haar mond, de sproetjes op haar neus die ontstonden bij de eerste warme dagen. Maar zo volledig, zo overweldigend. Gek dat ze zich dat nooit eerder had gerealiseerd. Als ze het eerder door had gehad, dan... Ja, wat? Wat dan? Had ze Rosa verboden op de foto te gaan? Foto's te publiceren? Ze wist dat het zo niet werkte. Niet in deze tijd, met in elke telefoon een camera. Waarin selfies met je bff's het snellere equivalent waren van het rijtje foto's dat zij vroeger met vriendinnen maakte in een pasfotohokje op het station. En waarin elk beeld dat was vastgelegd meteen openbaar werd gemaakt op meer social media dan zij bij naam kende.

Ze sloot haar ogen. Misschien was het goedbeschouwd een wonder dat het nog zo lang had geduurd. Nu was het deze foto, maar het had alles kunnen zijn wat Rosa de

afgelopen tijd had gepost. Zij of haar vriendinnen. Zelfs al had ze het internetgedrag van haar dochter in de gaten willen houden, dat van de mensen om haar heen had ze eenvoudigweg niet in de hand. Al die jaren waarin ze zo voorzichtig was geweest. Altijd achteraan gaan staan als er een foto werd genomen, met haar hoofd afgewend van de camera. Nooit recht in de lens kijken, net een beetje schaduw over haar gezicht laten vallen, een hand langs haar neus, de pet iets verder naar beneden getrokken. Er waren nauwelijks foto's van haar van de afgelopen twintig jaar. Niet, zoals haar man ongetwijfeld dacht, uit een of andere vorm van ijdelheid, maar omdat ze wist hoe het met foto's kon gaan. Ze kwamen in albums terecht, of bij brieven en doken op de minst gelegen momenten op. Iemand vond het leuk om een oud kiekje te posten op Facebook of in een appgroep. "Herken je deze nog?" Hahaha, likes en vrolijke commentaren. Maar je wist nooit wie het zag. Wie niet op de foto stond, kon ook niet herkend worden. Hoe ironisch was het dat het juist haar dochter was die haar ondergang was geworden. Niet zichzelf; ze leek amper nog op wie ze destijds was geweest. Ginny kon zich haar schrik nog herinneren toen ze de fotograaf van het plaatselijke sufferdje had gezien. Ze was met Rosa op een braderie in een dorpje verderop. Rosa had een grappige opmerking gemaakt en ze schoten beide in een uitbundige lach. Precies op dat moment had de fotograaf afgedrukt. "Dikke pret op de boerenmarkt" stond er als onderschrift onder hun foto in het krantje van

de week erop. Precies zo oubollig als je het zou verwachten.

Haar hart had een slag gemist bij het zien van de plaat. Zo ontwapenend stond ze nooit op een foto, zo open, onbezorgd en onbeschermd. Geen schaduwen die haar gelaatstrekken aan het zicht onttrokken, geen pet, geen hand voor haar gezicht. Maar meteen had ze haar eigen zorgen weggelachen. Ze had voor een keer haar schild laten zakken, maar het was alleen het plaatselijke huis-aan-huis-krantje maar. Wie las dat ding tegenwoordig nog? Hoe zei haar vader het vroeger ook alweer? Morgen wordt de vis erin verpakt. En trouwens, het was twintig jaar geleden, op een paar maanden na. Twintig jaar waarin ze niets had gehoord, waarin niemand op haar af was gekomen om haar te beschuldigen. Hoe lang moest ze nog voorzichtig zijn? Ze was veranderd.

Onherkenbaar veranderd, dacht ze, terwijl ze naar de foto keek. Niemand zou haar nog herkennen als degene die ze twintig jaar geleden was. Ze had er alleen geen rekening mee gehouden dat haar gezicht van toen vandaag de dag in de krant stond. Het gezicht van Rosa, voluit lachend, zoals zij eens had gedaan, twintig jaar geleden.

“Daar ben je dan”, stond er in het mailtje waarin ze de foto van hen samen had gekregen. Ze had het inmiddels al honderd keer gelezen. “Ik wist wel dat ik je zou vinden...”

Meer stond er niet, maar het was genoeg om haar een misselijk gevoel te bezorgen. Hoe kwam hij aan haar

emailadres? Ginny keek naar het adres van de afzender. Een volslagen nietszeggend adres. Zo een dat niet was te achterhalen, dat wist ze nu al, zelfs niet voor whizzkids zoals Louise van haar werk. Ze schudde haar hoofd nog voor ze de gedachte om haar te vragen helemaal kon afmaken. Ze moest geen slapende honden wakker maken. Al was dat natuurlijk allang gebeurd.

Ginny ging met haar hand naar de muis om de foto weg te klikken, die haar ineens afzichtelijk voorkwam. ‘Zo’n mooie foto, mam!’ had Rosa gezegd toen ze hem in de krant had zien staan. ‘Zullen we bij de krant vragen of we het origineel kunnen krijgen? Voor in een lijstje!’

Ze zuchtte. In een lijstje! Ze zou nooit meer onbevangen naar deze foto kunnen kijken. En zich nooit meer zo ongedwongen kunnen gedragen als ze ook maar het flauwste idee had dat er een camera in de buurt kon zijn. Haar hoofd begon te bonzen bij de gedachte aan wat deze email nog meer betekende. Hij had haar gevonden. Alleen digitaal dan, maar hoe lang zou het duren voor hij wist waar ze woonde? Of wist hij dat al? Was ze nog veilig? En bleef ze dat?

Ze herkende het hopeloze gevoel dat ze na al die jaren steeds meer naar de achtergrond had weten te drukken, maar dat ze nooit helemaal was kwijtgeraakt. Veilig. Veiligheid was een illusie. Veiligheid was voor mensen met een schoon geweten. Ze verdiende het niet om zich veilig te voelen. Ze klikte. Terwijl het lachende gezicht van haar dochter verdween, stakte haar adem. Als zij niet

meer veilig was, hoe zat het dan met Lex? En Rosa? Had ze de mensen die haar het liefste waren in de hele